

EI SITÄ MUUTEN TIEDÄ Puhutaan metsistä ja järvistä. Kerrotaan ja kirjoitetaan erämaista ja siellä koetuista elämyksistä. Eräkirjailija kertoo kirjassaan jännittävistä kokemuksistaan seikkaperäisesti ja kiinnostavasti. Taiteilija maalaa tauluun jonkin korvaamattoman kauniin maiseman, jota jaksaa katsoa seinällään vuosia ja taas vuosia. Television luonto-ohjelmat näyttävät erilaisia maisemia ja siellä eläviä villieläimiä joka viikko useampanakin päivänä. Joku paljon kiertänyt ja kameraa ulkoiluttanut on vanginnut valokuvaan eläimen villissä tilanteessa tai kuvaan on jäänyt häikäisevän kaunis kukka tai muu kasvi. Niinhän se on. Mielelläänhän ihminen noita tarinoita lukee ja kuvia katselee, ei siinä mitään, mutta eivät ne korvaa sittenkään itse koettua. Omilla silmillä nähtyä, korvilla kuultua ja nenällä haistettua. Puhumattakaan siitä tunteesta, kun on ollut itse paikanpäällä kokemassa kokonaisvaltaisesi koko tapahtuman pienet ja hienovaraisimmatkin sävyt. Ei sitä muuten tiedä, eikä sivullinen osaa sitä täysin sanoilla kuvata. Itse se on jokaisen lähdeittävä reissuun, jätettävä auto tienvarteen ja lähdeittävä kulun päälle. On kuljettava läpi kitukasvuisen koivikon ja pahakulkuisen mättäikön aina suolle asti ja siitä sitten pitkin aapaa haistellen ja katsellen mitäpä suolla olisi tarjottavana. Jos tykkää tarpoa verkkaiseen, oikein ajan kanssa, niin pian aistii suon väkevän tuoksun, sellaisen villin aromin mitä missään muualla ei ole mahdollista tuntea. Vaivatta ei suo kulkijaansa kuitenkaan päästä eikä sulojaan tarjoile. Narisijan ja marmattajan kumikenkää suo vetää tiukasti puoleensa, kuin vahva magneetti rautaesineitä ja hien suo irrottaa karpaloina tarpojan selkänahasta. Malttavan, vaivaa näkevän suo taas palkitsee parhaimmalla mahdollisella hedelmällään, lakalla, joka suoraan suolta suuhun pantuna on vertaansa hakeva makuelämys. Siinä maistuu läpi öiden paistavan auringon maku ja hellepäivä. Ja kun tulee suota tarpova saarekkeelle missä mänty kasvaa vankkana ja aurinko kuumasti porottaa, niin siellä tuoksu pihka jotenkin erikoisen mielekkäänä, alkuperäisen voimakkaana, väärentämättömänä tuoksuna. Tyytyväisenä taittamaansa matkaan voi kulkija istahtaa saarekkeen kivelle, juoda janoonsa ja nauttia reppusa mukana kulkeneet eväänsä. Joskus on lyötävä metsäasukset jalkaan ja lähdeittävä hiihtämään umpihankeen, tulipalopakkasella piirättämään latua koskemattomaan puuterilumeen. Talven ankarimpaan ja hiljaisimpaan aikaan, kun luulee metsän olevan aution, niin silloin juuri ennen pimeän tuloa, sinisenä hetkenä, voi nähdä riekkoparven nousevan lumesta. Ne ovat kuin tyhjästä eteesi ilmestyneet enkelit jotka hiihtäjä saattaa nähdä vain hetken ja sitten ne ovatkin jo kadonneet. Valkoinen äärettömyys on ne niellyt ja sokaissut yllättyneen hiihtäjän jättäen jäljelle melkein epätodellisen tunteen. Oliko tuo äsken nähty totta? Hämärä on pian muuttuva pimeydeksi ja on jouduttava kotiin mukanaan tuo kokemus joka on melkein unen omainen, yllättävä ja tarun hohtoisen kaunis. Kuu antaa valon hiihtäjälle. suksi kantaa ja kiristytvä pakkanen paukuttaa puuta, on mukava ajatella lämpöistä kotia ja kuin palkinnoksi kohta saatavaa lämmintä juotavaa. On mukava muistella ja kertoa retkensä kokemukset. Toisinaan on nostettava reppu pykälään ja pantava saapasta toisensa eteen, kuljettava läpi suheikkoisten taimikoiden ja risukkoisten raivioiden. On noustava synkästä, kaiken peittävästä kuusikosta vaaran rinnettä ylös aina sinne asti missä hongat kasvavat pitkärunkoisina ja nähdä niiden taivasta tavoittelevat latvustot. On kiivettävä siitäkin vielä vähän ylemmäksi, vaikka henkeä ahdistaisi, kallioisena kumpareena olevalle laelle asti, missä männyn kasvu onkin jo käkkyräistä ja missä tuuli huuhtoo paljasta kalliota. Silloin ihminen tuntee avaruutta ja ilmavuutta. Hän näkee kaukasiin korpiin ja järville, ja silloin sitä jotenkin saa mittasuhteet kohdalleen, sitä tietää ja tuntee oman pienuutensa ympäröivässä kaikkeudessa. Joskus on kiusattava itseään, on mentävä purolle pahimpaan itikka-aikaan ja koettaa olla kärsivällinen. Pitää kulkea varovasti, yrittää olla katkaisematta yhtäkään risua ja heittää viehettänsä mahdollisimman sulavasti virtaan. Pitää keikkua liukkailla kivillä, kastella kenkäänsä ja vaihtaa mahdollisimman äänettömästi aina

uuteen paikkaan. Vaivaa nähden kun liikkuu, oma hengityksen ääni korvissaan, pysähtyy ja heittää taas viehettä, niin silloin saattaa kokea sen mitä on tullut hakemaan. Silloin saattaa napata taimen, väriltään kaunis ja maultaan himoittu kala. Terhakka taimen voi vetää vinhasti ja hypätä ilmaan kiihkeän jännittävinä hetkinä ja jos hyvin käy saattaa se pysyä kiinni ja tulla aivan rannalle saakka. Onnistumisesta onnellinen on se kalamies joka saa virittää tulen ja keittää herkullisen taimenkeiton. Keitellessä saa kuunnella puron solinaa ja haistella sen tuoksuja, niin ja ne itikatkin nehän kuuluvat ikään kuin tunnelmaan. Jos taas haluaa ihminen rauhoittua ja etsiä metsästä hiljaisuutta kannattaa olla liikkeellä myöhään syksyllä, kun muuttolinnut ovat jo lähteneet ja lehdet pudonneet maahan. Loka- marraskuussa on metsä hiljainen ja hämärä. Kun kulkee kauaksi maanteistä ja etsii suojaisan paikan jostain kuusten ja kallioiden keskeltä voi tuntea syvän äänettömyyden, melkeinpy pyhyiden tunteen. Ympärillä oleva metsä on kuin kappeli, jonka suojissa voi rauhoittua ja hiljentyä. Voi antaa tilaa ajatuksilleen tai koettaa olla ajattelematta mitään ja vain kuunnella millaista on täydellinen hiljaisuus. On rauhoittavaa, kun ei voi erottaa korvillaan minkäänlaista ääntä vaikka kuinka teroittaisi aistejaan.